

Babics Imre

Kilenc betű, kilenc mondat

SZerzett angyaliság született jóból fakadóan.
Országos romokon robotosként messze tekintő.
Nagyság hője, erőt entrópia rajta sosem vesz.
Démonok által nem hajszoztatik: őshona égi.
Istenesen, bálványtalanul mégis: magasan fenn.

GYőzi a szót, meggyőzi, kitáncoltatja a sorból.
Összezavart értékrendtől nem rezdül a lénye.
Része a tervnek: egyénileg eszköz, a célja eléri.
GYám, sokaké és folttalanul, mosolyogva, derűsen.

Tamási Orosz János

Szimfónia széthulló hangjegyekre

Szondi Györgynek, mégis-derűjét kérve

I.

hová tűntök el sorra mind oly váratlan oly hirtelen
szökéssel hová tűntök el belőlem ti emlékeim
s ti rám bízott örökölt megkopott használt emlékek

nem kérdem miért hisz nincs ez rendben de értem
sokszor évekig semmit nem hallunk egymásról s nem
látjuk meg egymást annyi különös véletlenben sem
csak átfut az érzés a bőr alatt a kósza dèja vu közhelye
hogy ez már volt itt már jártunk együtt ez már egyszer
megölt valamit bennem s benned mondd s legyintesz
c'est la vie mon ami ez az élet na fuss tovább forrest
cherchez la femme fuss carpe diem játszd vissza sam
azt a dalt játszd vissza de most előre csak úgy lehet
a vissza az kataton szívhangzörej a vissza hontalan hős
a vissza a holnap tegnapról maradt dicstelen szobra
a vissza a semmist vagy semmit olthatatlan illúziója

nincs hát miért nem kérdem de mégis mondjátok hová
hová indultok úgy akkor vagy váratlan még nektek is
a lépés hiszen nem együtt tűntök el a bölcsőből hová
világra jöttetek hol ápolt az ami óvott ami fölnevelt
tőle kaptátok a nevet mit – ki küldte? - neki hoztatok
vele éltétek át mit tőletek kapott a csodát az illatot
a mámort a vér szavát szagát alvadását bűzét a gyászt
a gyönyört mindent megőrzött amit adtatok s vettetek
a fájdalmat a zúgását a csendnek a kint a haragot
mindent minden haragot és haragot mindet egyre többet
őrizte mind magába temetve leprévelt szirmát a létnek
mégis hová tűntök el belőlem sorra mind ti emlékek

ki népei lesztek ki népei vattok ha már nem bennem
vattok-vacogtok ha ellakoztok kibe s hová költöztök be
vagy lesztek földön futó föld után futó temetetlen
hontalan emlékek? tükörkép-riasztó vigyorgó lidércek?

a lényeg mindig kevesebbet ér mint a lényegtelen
és nincs olyan tény amit ne győznének le semmisségek

II.

mindig szerettem álmodni; ha jöttek az éjféli mélység
tűzlidércei bár tehettek 'kármit velem én szerettem
mert a rémület legmélyén hittem éreztem jól tudtam
mindig mi lesz a vége hogy én végül úgyszólván túléltem
hogy álruha csak a gomolygó gorgóéjen hasadó kárpit

nem volt igaz a vérkirály sohasem meztelen ráébredtem
erre korán rájöttem de nem elég korán minden lidérc
megszerez valamit egy darabot mindig elvisz belőled
mint turista a Colosseumból vagy az egri vár falából
egy sziklaszilánkot egy golyó ütötte falseb üregéből
elcsen egy darabka hiányt ne tűnjön fel s ne húzza le
a farzsebet se' amikor kioson vele na ne csacsogjak
nem volt igaz de túléltem felébredtem és szinte éltem
mindig minden álomból a szörnyenszépéből is akár
de végül abból is felébredtem és mindig kívül azon

sohasem benne de most
ez most furcsa volt dermesztően szép
felébredtem de tudtam álmodom még
illetve nem tudtam ezt sem és semmit
csak volt az az érzés
hogyan nevezzem
nagyon furcsa volt dermesztő de szép

a lényeg mindig kevesebb mint a lényegtelen
és nincs tény amit ne győzne le egy semmisség

egy szobában álltam már odabent
mögöttem volt az ajtó előttem tér
bal kezem mellett a hosszabb falat
s szemközt a fal felét könyvespolc
uralta tetőtől talpig kötésük mai
a borítók tarkasága mint impresszi
onista festmény mindenképp mo
net manet degas halványan színei

a szemközti fal jobb sarkában egy
tekintet ült és nézett rám kutatva
volt arc körülötte nem váltott a kép
nem váltott absztraktba de az az arc

lehetett fiatal lányé is vagy fiatal
öregemberé talán az utóbbi de egy
lánnyal lesz minden álom teljesebbé
és válik vele sokkal mesélhetőbbé

az arcból az a tekintet ugyanazt
kutatta amit én miért vagyok itt és
miért érzem azt hazatértem s kiként

annyit tudok könyvek voltak de egy
szerző sem maradt meg bennem nem
nem volt ismerős egyetlen név sem
bár az amit kezembe vettem a könyv
az mintha az hozzám tartozott talán
mielőtt felébredtem vagy elaludtam
amikor mielőtt lettem valahol volna
de mikor volt ez mikor volt ez és ez
volt-e amikor volt mikor és volt soha

szürke fedele volt annak a könyvnek
semmi különös szürke kopott puha

de otthon voltam abban az álomban
és otthon egy szobában ahol korábban
sohasem éltem voltam de soha nem
jártam otthon voltam valahol másban

a tekintet ugyanazt gondolta éreztem
ugyanúgy nézett mint én a könyvet
milyen volt szürkésege nem tudom már
mint én a könyvet ugyanúgy nézett
mintha felismerne de mintha képről
látott sokat sokszor látott valahol vagy
talán valakikkel vagy csak engem csak
arcomat itt van talán az egyik könyvben
szürkére kopva a szürke borító alatt
de mit akar itt mit akar itt most az arc
kóvályog itt 3D-ben mégis el mit takar

a lényeg mindig kevesebb mint a lényegtelen
és nincs idő amit ne győzne le egy pillanat

emlékszem idáig álmodtam magam ott mélyre
abba az álomba amelyben felébredtem s mégsem
s közben-végül rájöttem az igazság távolabbi
több volt s van ott az igazság hűvös tekintetében

nem azt nem érti miért s honnan léptem be oda egészen más volt egészen más lett-lesz a gondja ez a szoba az a szoba sohasem volt az enyém de minden zegzugát molyhát a könyvek mögött lapuló pormacskák bolyhát a tapéta foltját-púpját a hajópadló nyikorgásának minden hangjegyét mindent mi itt a létezés nyoma minden mi itt minden minden itt az álmaim közös egyetlen otthona s a tekintetben abban ama hűsben ott rejtőzött múltam jelenem jövőm szürkére kopott szürke borító alá múlt mattszürke fotográfiaja

s míg nem jártam ott azt hitte én vagyok rajta

a lényeg mindig kevesebb mint a lényegtelen és nincs tény mit ne győzne le annak maszkja

III.

megebántottalak elismerem de meglehet megebántottál engem mégis hogy merészeled hogy jössz ahhoz megtörd magadban ami törhetetlen amit csak üres szívű létturisták mernek háncsot tépnek Rákóczi fájáról vagy követ hasítanak a Colosseum falából ha mást nem hát törmeléket csennek az egri vár lezárt járatából legyen az otthoni vitrinben emléke valami emléktelen létnek ipiapacs életutazásuk élettelenységének igen

megebántódtam mert oly sok éve már hogy nem bízom senkiben és semmiben ami léha szóval és beszéddel jár elfogadom elviselem de nincs már bizalom bennem a másik ember őszinte másságával szemben régen az volt mindig azt kerestem a másság jelentett utat célt távolságot megtenni megérteni azt és látni úgy is a világot mi másért lenne az ember ember mi mást bízott volna rá Ő kitől kapta a csodát a gondolkodás a hit az értelem lángját a fényesség fényét és az éj homályát rég igen rég leomlott bennem az út és a híd minden önös győzelmet legyőzni bíró akarása mert nem győztes ki győzelmét körülbástyázott várában ünnepli csak s vakon védi azt feledve kincse gazdagítását kitérve minden új elől

de ilyen az ember nem nyit vitát ha értelme
zárul s nem tár ablakot a holnapra önös
világának örökké tartó színpadán sem múlt
sem jövő nem írhat arra s nem játszhat azon
senki új darabot senki új diadalmas szimfóniát

elhagytam hát minden vitát föllobbanó haragot
jámbor mód éltem értettem s tartottam törvényt
szabályt s eltűrve csöndet ballagtam hovatovább

s akkor váratlan megszólalt mellettem egy hang
s mintha bennem folytatta volna tovább az épp
elfutó gondolatpárazuhatagot szóvizesés lármája
tombolt ott s kivált abból egy távoli patak kóbor
vízcseppjének egyetlen hangjegye nem illett oda
a zuhatag összeolvadó üvöltésébe krisztus vagy
barrabás volt a kisbetűs kérdés s a tömeg nagy
hangon de kicsiny betűkkel üvöltötte amit épp
kellett s egyetlen hang akkor azt mondta: anya.
és hozzátette: nyelv. és hozzá keményen: haza.
és: szolgálat. és: mindkettőt engedd oda. teremt
fedelet mindkettőnek hisz sok házból építhetsz
egyetlen hazát. gyere haza de fészülködj meg
ázalag maradsz különben hallottam ezt mind
ott szólt abban az egyetlen kiváló hangban
hangjegyben a lezúduló lármaáradatból s a fölötte
sistergő-tekerő léhűtő páraaködmámorból kivált
ott akkor egyetlen hang kivált derűsen kiderülten
megosztva önnön magánya örömét a világgal
torpanva álltam s vártam s később úgy éreztem
két társtalanság így lelt társra léteztek tovább a tág
létezésben de olykor ha szólnak ha kedvük támad
szólni akkor a szó mintha elsuhanó pillangó árnya
alatt rezzenő fűszálak fohászává válna s máskor
madarak kóruszólama szólt egyként egyenként
s a madár micsoda madár mintha hakka nyelven
dalolná szólamát az elfutó szomorúságról a kövek
gördülése vallott vagy viharfelhők hasának vajúdása
de beszélt a csönd is két szó irgalmatlan hallgatása

értettem ezt a nyelvet értettem bár olykor fáradtan
éltem s igen megbántottalak valami hirtelen fakadó
potomság semmiség éjig dagadó torz indulatával de
miért vetted annyira zokon érteni soha nem fogom

megbántottalak elismerem de meglehet
megbántottál engem mégis hogy merészeled
hogy jössz ahhoz megtörd magadban ami
törhetetlen ami tiszta ami túl van a létezésen
s ha abba zárod a létbe akkor törékeny akkor
szerte guruló hamis gyöngysoré csillogása

IV.

a fény gyorsabban terjed, mint a hang
a három királyok látták a fényt, de
vajon mit hallottak? a Gyermek él, már
mindörökké. a három királyok halottak.

a lényeg sohasem látható és sohasem
láthatatlan. *kötés.* láthatolhatatlan.
a lényegtelen mindig csak hangosabb;

oldásért kiált az ág. a lomb áthallgat.

Szakolczay Lajos
Kultúrák szívében

Szondi Gyuri lapja a Napút,
százszor örökélet, mint kaput!
Kultúrák szívében
fölfedi, mi ében,
mert erkölccsel kövezett az út!

Toót-Holló Tamás

Gyuram

Meg akartalak szólítani, kedves Gyuram. Ahogy én szoktam.
Aztán eszembe jutott, hogy nem is emlékszem már, honnan van ez a Gyuram.
Változnak az idők. Ahogy a megnevezések is.
Ha én neked Zsoltam, akkor te nekem Gyuram.
Eddig rendben van. De honnan van a Gyuram?
Túl azon, hogy már az idők távolába vész a keletkezése.
Lehet, hogy te valahogyan mégis Antal lennél?
És akkor összenőne, ami összetartozik?
Játékosan nevekkel bűvészkedve?
De mi ez a hangalakiság?
Ez a rímelhethnékes urambátyámság.
Mintha nyelvtörténetileg élnénk át, amit átélünk.
Hangzóváltozásokon esnénk át. A változások hangtörvényeinek engedelmeskedve.
Mert a Gyuram vége akkor eredendően inkább Gyuran lenne.
Ha a György után tényleg Antal következne.
Ha az uráli nyelv nem türk lenne.
És a komámasszony kakasa nem szállna fel a kapura.
De már nem az. Nem Gyuran. Duran Duran.
Ha már. Ha már hangzás. A hangzásból meg képzettársítás.
Ha a bolondok boldogsága boglya.
S az is bolond, aki kibogozza.
Neverending story. Limahl. Ami ugyanaz.
A kakas a kapun márpedig a Kaliakra-fokon van.
Hiszen ez is csak egy kapu. Álltam ott. A végeken.
Ahogy a Cabo da Roca is megvan már.
Felkészül a Nordkapp. A semmibe nyílvá.
Ha Dobrudzsa ennyire nagyon mégse dobrokolna.
Áttörve a Kaliakrán az árusokon. És minden sorompókon.
Meggyőző bolgár nyelvű szónoklatokon.
Engem is meggyőztél, kedves Gyuram.
Pedig egy szavadat sem értettem.
De szerettem a bolgár értekezéseidet.
S erre fel a sorompók felnyíltak előttem.
Mint ahogy minden Bulgáriában.
Ha veled tágas, ahol nem vagyok eléggé jártas.
Bulgária maga is egy Gyuram.
Összenő, ami összetartozik.
Ahogy a plovdivi amfiteátrum is.

Ahogy a szófiai utcák is. Mindenütt.
Ha Gyuri van, akkor Bulgária is van.
Akkor a Vitosán kőfolyó van.
Akkor Rilában kolostor van.
Nyelvtörténetileg ez így van rendben.
Ahogy az egyetemes történelemben is.
Függetlenül a nyelvtől. És nem függetlenül.
Gyuram soha nem független a nyelvtől.
Egy utcai imponztor. Egy nyelvevel felelő.
Az utca népével mindig szóba elegyedő.
Hangos köszönésekkel az utcakőre is ráköszönő.
De úgy ám, hogy erre ijedtében még a kő is visszaköszönjön.
Street art. Ez már csak ilyen. Űtős élmény.
Űtős és bársonyos. Karcos és viszontagságos.
És akkor már megint a Rózsák Völgye.
Kazanlak. Kinyílik egy trák sírkamra a föld alatt.
Kapanyányi Monyók vagyok a Föld Köldöke alatt.
Aztán meg utak. Ördögsziklákra várva.
Hol a Pilisben, hol a Bükkben.
A sziklák által is csak várva várva.
Hármashatár-hegy. Hárs-hegy.
Erre iszunk. Ha jó a dolgunk, netán bozát iszunk.
Ne halljuk félre. A boza nem bodza.
De akkor mégis.
Galja hoz egy finom reggeli pékárut.
Jól van dolga a mostani huszárnak.
Nem étlen-szomjan indul neki a Vaskapunak.
Holott reggelre kelve még ezért indul el János és Tamás.
János már nincs köztünk.
De ez is a holdudvar. Benne Jánossal.
És akkor Bulgária már Ózd is.
Cédrusok alatt.
A szemem láttára gurultál le a hegyoldalra a Vaskapu-szikla alatt.
Nem tudtalak elkapni. Csak néztem, ahogy gurulsz.
Ahogy a sziklát meghódítottuk, lefelé kiderült,
van egy lankásabb, nem olyan meredeken kaptató út.
De ez már csak így sikerült. Elsőre a nehezebb út jött szembe.
Ott van az ott készült fotód is a könyvben.
Ahol ott van a csontjaimon a csupasz hús.
Csak az Írókorzó végett. Ami már nincs.
De mégis van. Minden van.
Minden korzózás nagyon van.
A Nap útján. A Napút útján.
Mindenhol. De leginkább Munkácson.
Onnan odébb a Vereckei-szoroson.
Adél Golfja megküzd az emelkedővel.

És ott állunk fenn. Mert nem tehetünk mást.
 És szétnézünk. Át az időkön.
 Át minden történelmen.
 És akkor a Napút magyar út.
 Hétrendbéli út.
 A Hadak útja. A Bulgakov alagsorában is.
 Hiszen ott a sárkány.
 Hogy legyen mit megzabolázni.
 Ha már Técsőn is megálltunk garabonciást látni.
 Békésen és viccesen.
 Így hát Verecke sincs messzebb, mint amikor beleülök
 a királynő trónszékébe Balcsikon.
 Szimbolikus térfoglalás.
 Mindjárt denevért fogok Hárshegyen a balkonon.
 Ez ám az igazán Csendes Fészek.
 Minden mindennel összefügg.
 Voltál velem ott, ahol a tér nekem téresült.
 Lenézve a Vitosáról a Balkán-hegység karéjára.
 Huncut Petar minden petákjára.
 Föl a Havi-hegyre, onnan a Tettye.
 Dombot lépek, szőlőt zúzok.
 Ott van Jézus keresztje.
 Erre aztán itt van hát Szép Ilonka erdeje.
 Szép Ilonka képében sokan vannak.
 Mátyás képében Bováryné is csak magát adja magának.
 Ilyen hát az, amikor duhaj dogmák dalmahodnak.
 És akkor a történelmek és az idők már megint szanaszét vannak.
 Én is szanaszét vagyok, de te néha szanaszétebben.
 Aztán mégis inkább én. Vagy te. Vagy mindegy is.
 Kérlek, ne ródd fel nekem az álomlidérceket.
 Aztán minden elcsendesül.
 Rózsailleslet van. Már ami a kamion rakományából megmaradt.
 Mert volt ilyen is.
 Szanaszét van ez is. És mégis együvé tart ez is.
 Ez a Nap útja. Van mit kiszámolni rajta.
 Hetvenen hetvenkednek rajta.
 Hatvanan haboznak rajta.
 Ötvenen ötletelnek rajta.
 Negyvenen nemezelnék rajta.
 Harmincan harangoznak rajta.
 Húszan huhognak rajta.
 Tízen tisztálkodnak rajta.
 Egyes-egyedül fohászok rajta.
 Hogy Isten tartsa meg a jó szokásunkat rajta.
 Hogy mi magunk legyünk a mi magunk rovásán rajta.
 Ne ródd fel ezt nekem, kedves Gyuram.

Rajta, csak rajta.
Halihó a Holló rajta.
Köszönöm szépen.
Ne kérdezd, hogy mit.
Amit mondok, minden más szó helyett van.
Ahelyett, ahogy kimondanánk. Ha mégis kimondanánk.
Te mindig derűvel.
Én mindig szomorúan.
De egyedül együtt jobb.
Fogytán vannak a szavak.
De jönnek újak.
Tojten.
Mutyunesz.
Zsöneszpe.
Vekló.
Bezárul a kör.
Te pedig, kedves Bubuc, mindig a körön belül maradsz.

Hétvári Andrea

A fényűszó

(Szondi Györgynek és Napútjának)

A fényűszó fényhalász,
minden áldott éjjel
fényhullámok fényhabjain
végtelenbe vész el.

A fényűszó tán varázsló,
hisz ki az, ki fényben úszik,
éjjel s nappal határain
fény s valóság összecsúszik.

A fényűszó talán ember,
álom-magok után kutat,
fényсивatag fényűnéin
felás minden sötét kutat.

A fényűszó talán Isten,
senki földjén gyűjt sötétet,
titkos helyen megérleli,
szór belőle fényességet.

Lukáts János

NAP ragyog

NAP ragyog, ÚT kanyarog le a könyvre, betűk özönére.
Szondi, a várkapitány, meg az apródok hada biztat:
írj, olvass, szerkessz, online vár rád, meg a Káva.
Gondolatod nem veszhet el itt, az olimposzi körben.
Húsz-valahány év kétszáznál is több füzetében
sok bölcs szó, kacagás menetelt be az ÚTon a NAPba.
Törvényt oszt a NAPÚT, szigorút, amely inti az elmét:
sorsod a múlt-szövevény, a jelen meg a holnapi évek.
Ám nemcsak tied az, de magának mondja a nemzet!
Mondd: történelem, és tenyeredbe simulnak az évek.
Mert nagy urunk az Idő, ki az életet osztja be rendre,
már az ezerszázon huszonöttel túl van a nemzet.
S égjenek – égnek! – fáklyatüzek. Ne feledd soha arcuk:
Istvánt és Lászlót, Zrínyit, Jánuszt és Juliánuszt,
és ne feledd ama harci mezőkre emelt hideg oszlopokat sem:
nincs haza, nincs ország, nincs nemzet nélkülük immár...

NAP ragyog, ÚT kanyarog le a könyvre, betűk özönére...
Szondi a térképet most nyújtja, a hónod alá fogd.
Városok és falvak, hegyek és vizek egybefonódnak,
lásd meg a szépet, a népet, a munkát, bajt s örömet mind!
Mind a tiéd ez a föld, mit az ősök rád hagyakoztak,
s majd te továbbbítod fiaidnak, – ez így kötelesség.
Tudjuk, a térkép álnok igazság, mert a határa
itt meg amott beleszabdal a nemzeti testbe, a nyelvbe.
Ám a NAPÚT rákérdez Várad, Kassa, Pozsonyra,
és nem hagyja a lelket, az emléket kialudni.
És: Mi Magunk, ne feledd, mindig biztasson e jelszó.
Innen s túl a határon, ahol még él a magyar nyelv.

NAP ragyog, ÚT kanyarog le a könyvre, betűk özönére...
Zeng a NAPÚT, ne feledd, hogy a legfőbb, drága örökség
ajkadon ott szóljon mindennap: nemzeti nyelved.
El ne feledd, ne hibázz, s vele aljas szót ki ne ejtsél!
Légy méltó örökös, védője tovább ezer évig...
Mert az idő meg a mérföldek sora végtelen immár,
védd anyanyelvedet, és büszkén használd, amíg élhetsz.

NAP ragyog, ÚT kanyarog le a könyvre, betűk özönére,
és le terád, mi reánk, mindenkire fénye kiárad.

Napútrautaló

Kedves Gyuri, tudva, hogy minden perc a búcsú perce is, egy ideje már (titokban, magamban) búcsúzom és búcsúztatlak is. Ami a szívemet nyomta és nyomja, most félhangosan is kimondom. Nagy műved, a Napút vigyen bennünket továbbra is égi-földi honunkba!

Suhai Pál

Suhai Pál

Kis Napút-induló

*Hat, hat, hat, no de hat, hat, hat,
no de ötöt üt, ötöt üt, hat, hat, hat.*

Füst Milán

Bal-bal-bal, no de bal-bal-bal,
no de bal után, bal után jobb jobbal.
Bal-jobb jobb, no de sok bal-jobb,
no de ugye már, ugye már sokkal jobb.

Ballal lépj, no de most jobbal,
bal-jobb-bal, no de most jobb-bal,
ballal jobb, no de bal-jobbal,
no de soha már, soha már csak jobbal.

Jobb-bal-jobb, no de most bal-jobb,
no de bal után, bal után jobbal jobb.
Sok bal-jobb ugye sokkal jobb,
no de egyedül, egyedül együtt jobb.

Suhai Pál

Szent György-napi felfohászkodás

Szondi Györgynek

Szent György napja eljött,
Szent György napja feljött,
közénk, szegényekhez
sárkányölő hittel
Szent György maga jött el.

Kelletek is, Györgyök,
mindenekben tiszták,
nélkületek elvész,
elpusztul az ország,
elviszi az ördög.

Tavasznak kik hozzák,
éljenek a Györgyök,
s előbb, hogysem későn
ezt a disznóolat
is kitatarozzák!

Suhai Pál
Születésnapra

A Napút búcsúzója

Huszonkét éves lettem én,
huszonkét éves ifjú vén,
örök
körök

szolgája és az élete –
nélkülük hajózhattam-e?
Derék,
de rég

adó ez is, e gyűjtemény,
ha azt mondom is, hogy enyém
a csepp-
re csepp

vagyon, tulajdon birtokom –
köszönöm kell, hogy bírhatom
e rőt
erőt,

amellyel hogyha meglepem,
ő lep meg, öntörténetem.
Szavam
ha van,

javam vagy tettem, bárminő,
múltamból létemmel kinő,
a le-
vele,

értelmét másképp nem leli,
csak ha egy másikkal teli.
A nyár,
a nyír,

ha meghintáztatja a szél,
zokogni kezd – ezer levél.

Az ág
az ég,

a törzs az ág nyelvén nyeri,
ami létében egyszeri.

Okát
s fokát.

Én meg, ha lesz, ki kézbe vesz.
S ha nem leszek? Olvasni lesz
– *kaput?* –
Napút!

Szabó Palócz Attila

Mindigderű

Dermedt derű a merev talajon
– hiszen tél van már megint –,
alatta égbolt, zárványos ködben,
biztosra menetelő hadak,
biztosra menetelő havak
gyúrva már az ökölben,
hógolyó röptét mímeli a szándék,
s tán már mondja is, fecsegi, csármálja,
hogymire vágynék,
aminek a visszája a túlpartról átköszön,
vesztegzár a tolvaj égen,
visszasimul – ezen már túl vagy
régén... még nem?
pazarló áspis,
nyomában csermely,
ziháló tégely.

Gyuri lép elő a ködből,
megreccsen a jég, ahogy mordul a hó
a csizmatalp alatt,
kezében golyóvá gyúrva már
az elcsármált szavak,
ékes foltként díszeleg rajt' a gondolat,
holmi csillám villan a vállán,
tekergő áspisra fűzi fel a verset,
úgy fogadja hálám.

Mindigderűvel,
a léleknek a nyitját
– hiszen tél van már megint –,
a kulcsra zárt titkokat felfedi,
szendergő mécses,
szendergő ménes
a zárványokat hergeli,
vágótázó weöreskéknek csak egy
szökkenésnyi a túlpart,

s a hógolyó röptét elcsenik,
a csermely jegét a patkószegek
kásásra tördelik,
majd ismét árad fent a víz,
de csármál még a mély.

Hogy mily tavasz jó,
derűs szempár kémleli,
erős még a tő.

Domokos Johanna:
derűt keresve

sz. gy.-nek

nincs valóbb
mint tér és fény
együtt jele

határvonalon túli együtt levők
nem a döntést kérik számon

hanem a tétovázás
szegről-végről való
alapos
kiismerését

a szürke aszfalt
fehér körvonalát
fentről látom
együtt vagyok
szól hogy
nem távozhatok

távol a történetstől
érezni belül
óvni, vigyázni

a megbízott időben
nem a perspektíva
hanem az egy pont helyez

magunk társaként
a világ
egy

terek, fények
boldogságában feltarthat
atlan a tükrözés

téli idők égillata szívhez ér
a világ
válogatott romokban

Füleki Gábor

Napnyugta

Napút útja, széles pálya,
fényes ív az égen,
huszonkét év áradása
termékeny s tevékeny.

Naputazóké e bárka,
vers és próza térben,
széltében az eget járja,
kormányá bölc s kézben.

Napút lapján, tárt hasábján
indult pályám útnak,
örök köszönetem, hálám
Kapitány urunknak!

Széjjelnézve mily gazdagság
tárul fel e lapban!
Lélekmélység és magasság
virul száz alakban.

Tematikus számok sora
kétszázhuszonkettő,
enciklopédikus csoda,
amit teremtett ő.

Ezer téma, ezer író
nyílhatott itt szóra,
sok-sok évtized lesz bíró,
s tesz majd méltó polcra.

Napút, Káva-mellék rendre
társul páru melléd,
vaskos kötet kerekedne,
ha mind egybevenné.

Hóról óra megjelentél,
Nap-Lap, évi tízszer,
nőttél, s végül könyvnyi lettél,
kétszáz lapnyi ívvel.

Napút-estek Nádor-terme
írói Lét-tér lett,
hóról hora biztos rendje
megnyugtatón fénylett.

Napkút vize, Napút fénye
s Cédrus Alapítvány,
sok nemes mű lépett létbe
tisztá ívű hídján.

Napkút mélye, Napút mennye,
és KútKáva-Téka
s magyarság-füzetek rendje:
műved gazdag s él ma.

Budapesten van egy pince,
könyv- s laptár, dús Nap-tár,
ott rejlik a világ kincse:
Cédrus- s Napút-raktár.

Aki látta, mind csodálja,
mily gazdag e kaptár,
két évtized könyvcsodája,
jövőnek szánt magtár.

Napút bárka mélyi pince,
világ egyik közepe,
szem kevés, hogy áttekintse,
oly sűrű könyv-tömege.

Most, hogy online leszel csupán,
virtuális térben,
nézünk a napnyugta után,
mit rajzolt az égen.

Napkeltével felvirradtál,
s dús erőre kaptál,
évtizedre feldeleltél,
terebélyesedtél.

Ezerágú sugarad nőtt,
arany Cédrus-lombod,
fehér fényed adott Lét-hőt,
mit húsz éved osztott.

Tündöklésed bíborba vált,
ím, elestvéledtél,
ez év alkonyatban talál –
napnyugtába estél.

Hová lesz most mind e bőség?
Úrt hagy itt hiányod,
jelkép voltál, lélek-őskép,
titkokat kiásott.

Napnyugta van, borzong a szél,
el kell ezt fogadnunk,
bő nyárra jön, szűkös a tél –
pihenni kell hagynunk.

Napút-szekér, égen ott jársz,
lassan elgörögve,
tüzes fényben elragyogtál,
Napút aranytömbje.

Százszor köszönjük, hogy voltál,
s vagy is mindörökre,
szent írói térben oltár,
Napisten égövje.

Boldogh Dezső
Borospohár

Négyszemközt hogy árnyamnak intsen,
hány pillantás kevés, hány ígéretés,
egyetlen szándék hogy kívül kerítsen,
győzelem lesz, óvatlan szemverés.
A romló estben hunyorgó csillagok,
az asztalon két borospohár,
köztünk is úr, ahol már alig vagyok,
csak faltól-falig az értelmes homály.

Csak örök úr, meg tükör - arcok,
csak lábnyomok, meg hullámok a partra,
múltjaim, mindig megkavartok,
hogyan lettem, véletlen, készakarva...
– voltam hímnős, gondolat meg pára,
részeg király, zuzmó, idegen lény,
egy félisten és egy démon halála
után, szökött, tétova teremtmény.

Miféle Úr költött, képzelt téged,
miféle nemlét naponta, örökké,
a hártýásszárnyúaktól megérted
a világot, amely most ködökké
szétlebeg, aztán újra összeáll...
Köztetek úr és hunyorgó angyalok,
egy tenger, amit magára hagyott
a Jóisten, és két borospohár.

Boldogh Dezső

Elemér

„A gyermek mindenre talált frontot, mindennél mellébeszél. A tanárait hibáztatta, kritizálta rossz előmenetele miatt”. – írta Elemérről a nagynénje. Meg kell mondanunk, elég sok mindenre emlékszel születésed körülményeivel kapcsolatosan. Az ember, állítják, közel három esztendő koráig, még szoros, majd egyre lanyhuló viszonyban áll az „aranykori édeni állapottal” amelyből előbb-utóbb kiűzetik. A megtestesülés és a világkorszakok pusztulásai után a magát újjáteremtő szellem eredendő teljességei között ismét világok végtelensége örvénylik, „Allah hetvenezer fátyla”, amelyeken jó esetben csak a halott vagy a születő láthat egy pillanatra át, mielőtt széttűnne sohasem volt nem-levővé, vagy ami strapásabb, emberi burkot növeszt és felejtést gyakorol egy életen keresztül, hogy aztán ismét soha nem-levő legyen, mivel ez a hely, csak hogy tisztázzuk, országostul-világegyetemestül pont a felfoghatatlan, rettentő és csodálatos ősburok mélye, a középső-legalsó világ, ahová köztudott hogy örökké csak esőznek, hullnak a teremtett lények, a világkorszak-pusztulások ellenére korábbi korszakokból, aionokból köztes terekbe inkarnálódott démonok és néha a saját teremtett mindenség nélküli, avagy azoknak kies meta-menneit sem birtokló vándoristenek, szóval nem azok, akik egy gondolattal elpusztíthatnák szűkös, egyszem világegyetemeket, melyeknek száma különben szintén végtelen, hogy miért van így, fogalmad sincs, csak annyit mondhatunk, elég sok fölösleges dologra emlékszel születésed körülményeivel kapcsolatosan, (hisz, talán már mondtam, bolond zöldember lehettél már a világ-szakadékba lépés előtt is...)

Megérett benne az igény – változtatnia kell! Felhagy a cigarettával természetesen, korán fog kelni, madárkórus kíséri majd kocogás közben, kecsketejet iszik, építeni kezdi karrierjét, és megcsinál naponta legalább ötven fekvőtámaszt. Lakása tisztaságára is jobban ügyel, asszonyt keres a házhoz előbb-utóbb, hisz elmúlt a sólymos ifjúkor, valamint irodalmi tevékenységeket is folytat üres óráiban, mintegy hobbi gyanánt. Tisztességes családapa, megbecsült értelmiségi, szerető, vidám férj lesz. Azt a kb. tíz-tizenöt kiló felesleget mindenestre hamar leadja majd.

Nagynénjééknél járt újra, az ismeretlen városban, hanyag, kószáló impreszióit rendezgette magában, tudta, hogy el ne tévedjen, a „Jézus szeret téged” spré feliratnál kell befordulnia a piacról visszajövet... Még mini ruhás nők, olvadó panel mindenütt, a gazdag negyed felé zsalugáteres, mediterrán házak... El kéne utazni, gondolta, de minimum Uddiyánaig, megnézni a bálványbuddha lábnyomát, csimbókos hajú szenteket, öreg soonerrel sodródni a kínai partok közelében... Könyörögni kellene az istenekhez, és az elemekhez, nem tudta miért, el kéne szabadulni a világból, mint tették, azt hitték, a hippik, a lomhák, eszmék nélkül élni, fokhagymát vacsorálni, belevezni a csillagok nyüzsgő képtelenébe... Sírköveket faragni és adni el ezerszeres haszonért. Égszínké

széncinkék énekére ébredni reggelente. Mászkálgatni kellene, nyugalmas vizeken leginkább, loholva fulladva ki, partra vetetten, egy távoli térben...

Hazacipelt nagynénje parancsára egy nyolckilós görögdinnyét (amely azóta is a tompán ketyegő hűtőszekrényben hűsöl és ketyeg), megpróbált egy zizegő transzformátorháznál rágyújtani élete első cigarettájára, de persze köhögő rohamot kapott... „Tízezer év távlatából üdvözlöm!” – írta neki többször is démonikus ismerőse, aki portásként dolgozott, jó néhány esztendővel később, amikor már mindketten otthagyták az eldugott szanatórium-szerű munkahelyet, és az ország távoli pontjairól leveleztek egymással. Megismerkedésük idején már túl volt számos kirúgáson, elkezdett, félbehagyott tanulmányokon, miként a legtöbben, akikkel együtt kallódott az ifjúkor beköszöntével, amikor is a felnőtt-világ váratlan eseményei mégiscsak végre meglibbentették előtte maya egy szem, vagy Allah hetvenezer fátylát, annak ellenére is, hogy épp akkoriban, hajdani osztályfőnökével összetalálkozva néhány perc csevegés után, aki, (emlékszik, a különféle idomítási ünnepélyeken, mint csapat vagy raj-vezető, velük együtt szintén az elnyomó rendszer vörös nyakravalóját viselte), laposan végigmérve őt, csak annyit mondott, „hát Elemér, tudja, nem lehet mindenkiből egyetemi tanár...”

Szent György-hymnus

Nótája: "Redemptoris mater"

Dallam és szöveg: Cantus Catholici Latino-Hungarici, Kassa, 1674.

Virágh László (2021)

S

1. Szent György ne - ve - ze - ti, szent - sé - ges em - lé - ke - ze - ti. Köz - tünk ma
 2. Ál - das - sék ö - röm - ben Szent Há - rom - ság ő szen - ti - ben. Áld - juk Szent

A

1. Szent György ne - ve - ze - ti, szent - sé - ges em - lé - ke - ze - ti. Köz - tünk ma
 2. Ál - das - sék ö - röm - ben Szent Há - rom - ság ő szen - ti - ben. Áld - juk Szent

T

1. Szent György ne - ve - ze - ti, szent - sé - ges em - lé - ke - ze - ti. Köz - tünk ma
 2. Ál - das - sék ö - röm - ben Szent Há - rom - ság ő szen - ti - ben. Áld - juk Szent

B

1. Szent György ne - ve - ze - ti, szent - sé - ges em - lé - ke - ze - ti. Köz - tünk ma
 2. Ál - das - sék ö - röm - ben Szent Há - rom - ság ő szen - ti - ben. Áld - juk Szent

7

tün - dök - lik, szí - vünk - ben bol - do - gon öt - lik. Sár - kányt meg - ök - le - lé,
 György vi - tézt, a - ki sár - ká - nyo - kat e - mészt. Az mi sár - ká - nyin - kat,

tün - dök - lik, szí - vünk - ben bol - do - gul öt - lik. Sár - kányt meg - ök - le - lé,
 György vi - tézt, a - ki sár - ká - nyo - kat e - mészt. Az mi sár - ká - nyin - kat,

tün - dök - lik, szí - vünk - ben bol - do - gul öt - lik. Sár - kányt meg - ök - le - lé,
 György vi - tézt, a - ki sár - ká - nyo - kat e - mészt. Az mi sár - ká - nyin - kat,

tün - dök - lik, szí - vünk - ben bol - do - gul öt - lik. Sár - kányt meg - ök - le - lé,
 György vi - tézt, a - ki sár - ká - nyo - kat e - mészt. Az mi sár - ká - nyin - kat,

2 13

gyor-son meg is ö-lé Szent Ke-reszt é-li-vel se-re-jé-vel.
sok nya-va-lyá-in-kat Tö-lünk Szent György ker-gesd, lel-künk ve-zesd,

gyor-son meg is ö-lé Szent Ke-reszt é-li-vel se-re-jé-vel.
sok nya-va-lyá-in-kat Tö-lünk Szent György ker-gesd, lel-künk ve-zesd,

gyor-son meg is ö-lé Szent Ke-reszt é-li-vel se-re-jé-vel.
sok nya-va-lyá-in-kat Tö-lünk Szent György ker-gesd, lel-künk ve-zesd,

gyor-son meg is ö-lé Szent Ke-reszt é-li-vel se-re-jé-vel.
sok nya-va-lyá-in-kat Tö-lünk Szent György ker-gesd, lel-künk ve-zesd,

19

1.

Ál-dott Szent György vi-téz, ki-nek pél-dá-ja min-ket néz.

Ál-dott Szent György vi-téz, ki-nek pél-dá-ja min-ket néz.

Ál-dott Szent György vi-téz, ki-nek pél-dá-ja min-ket néz.

Ál-dott Szent György vi-téz, ki-nek pél-dá-ja min-ket néz.

CODA 24

2.

FINE

Hogy ve-led az ég-ben szem-lél-hes-sük Is-tent. Á-men.

Hogy ve-led az ég-ben szem-lél-hes-sük Is-tent. Á-men.

Hogy ve-led az ég-ben szem-lél-hes-sük Is-tent. Á-men.

Hogy ve-led az ég-ben szem-lél-hes-sük Is-tent. Á-men.

Virágh László: Szent György-hymnus (Szondi György tiszteletére írt ének)